

СЛАВЯНСКИЕ

политическо-литературенъ вѣстникъ.

БРОЙ 116.

Русчукъ 10 Юни 1886

ГОД. VII.

Излиза три пъти въ седмицата
всеки:

ІІІІА:
За година 20 лева сребърни
шестъ месеци 12 лева ср.
три 7 " "
Еднац. брой 20 стотинки.

Сичко което се отнася до вѣстника
надписва са направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Пеплатени иисма не са приемати
Ръжкониси пазадъ се певращатъ

За обявления се заплаща:

За всѣи рѣдь при прѣль пажъ 20 ст.
" " " " вторій " 10 ст.

Руссе 9 Юний 1886

Що да върваме, какъ да мислимъ и на що да се надвземъ!

Миналата неделя телеграма ни съобщи, че официалниятъ органъ на Министерството на Външните Дела въ С. Петербургъ, *С. Петербургската Газета*, издава по Бургаското съзаклятие: —

„Въ Бургасъ не е имало съзаклятие, животъ на Князътъ не е билъ въ опасностъ, „Капитанъ Набоковъ е човекъ отъ пай мириниѣ. Съзаклятието е измислица на самото Българско правителство; на Българското правителство подобни работи прилягатъ“

Послѣ пѣхомъ деня, чегоже
друга една телеграма отъ С.-Пе-
тербургъ: «Въ С.-Петербургскитѣ
„кражове клонятъ да вѣрватъ
„че въ Бургасъ съ мало съза-
„сътие, иъ живунцитѣ въ Бъл-
„гария и Несточна Румелия русен
„постоянствуватъ да опроверга-
„ватель такова пѣхозъ».

Ето ишо говори по тая работа
и специалитетъ корреспондентъ
на „Москв. Вѣдомости“, извест-
нейштъ П. Шатохинъ, който ходи-
въ Бургасъ парочно по тая
работа: —

«Агенты болгарского правительства съ самаго приѣзда г. Набокова усмотрѣли въ немътайного русскаго агента, не смотря на то, онъ ходилъ въ мундирѣ и ни отъ кого не скрывался. Г. Набоковъ, разсуждая всегда въ публичныхъ мѣстахъ о беззброяніяхъ, творящихся въ Болгаріи, и о враждебномъ настроеніи ея правительства къ Россіи, не могъ удержаться отъ совершенно понятнаго со стороны русскаго и, тѣмъ болѣе офицера, служившаго въ румейской арміи, порицанія по отношенію къ образу дѣйствій вынѣщааго болгарскаго правительства; слушатели его въ большинствѣ случаевъ сочувствовали ему. Правительство рѣшилось отъ него избавиться, и въ этомъ смыслѣ были получены изъ Софіи совершилъ кат. горическая инструкція и вотъ какимъ образомъ оно придумало это исполнить. Во вторникъ, 6го мая, вечеромъ, въ то время какъ въ квартирѣ г. Набокова находилисьѣсколько человѣкъ гостей, и въ томъ числѣ черногорскій священникъ Драговичъ, домъ гдѣ живетъ г. Набоковъ, былъ внезапно окружены солдатами, и г. Набокову объявлено что онъ арестованъ».

Кое да върваме, кое ми ѝние да приемемъ и на що да положимъ надѣждъ за напредъ? Пли е имало съзаклятие или не. Едното отъ дветѣ. Съобщението чрезъ официални органи често съдържаватъ дипломатически ложки, т. е. паредени думи съ двойна смисъл. Тѣ са правятъ за да отстранятъ съмнение което може да се отправи връхъ нѣкои официални лица, като иматъ за първа целъ прекратяването на по-нататашно тѣлковане по ра-

жава е позволено на офицери, военни въ униформа, да критикуватъ и исуватъ правителството и Държавната глава? Въ коя страна ще съмъ единъ чужденецъ да ругае министрите, особата на държавната глава безъ да бъде на мястото смазанъ съ каманье? Набоковъ, бивши инструкторъ на Българскитѣ солдати и млади офицери, гдѣ е научила това поведение непонятно за единъ офицеръ, за единъ що годѣ образованъ човѣкъ? Въ Русия ли? Може ли да има съмнение у нѣкого спѣ съзакаятичеството на Набо-

кова и другите му другари? Такъвът съ распасанъ поясъ човѣкъ билъ, споредъ С. Петербургската газета, отъ най-смирен-нитѣ! Такъвъ да прави събра-ния отъ разни чужди елементи и злобни къмъ правителството хора въ домътъ си и правител-ството да го търпи, да го не а-рестува! Така ли се върнатъ подобни работи въ Русия? Урицки пише, че правителство мълчи, и
търси да потаска тая мръсна ра-
бота, ний сме убедени, че то го
прави все отъ почетъ къмъ со-
свободителката, като пенска да
я изложи на тълкованията, кои-
то ев簿ътъ ще искаже вселъ-
ствие на действията, може би,
само на отдавани личности въ
тая Бургаска работа.

Ако главнитѣ правителствени хора въ Руссия са искрени и желаятъ доброто на българскиятъ народъ, защо непостегнатъ юздитѣ на своите агенти въ страната ни? Тѣ сами ако не кореспондуватъ и пъмпятъ рускиятѣ вѣстници съ хули и клевети противъ всичко, което е свѣто за Българскиятъ народъ, не са ли тѣ, които налагатъ тоинъ на разните кореспонденции, които се испращатъ въ Руссия? Четова е така, съмнение нѣма у никого, това може да се докаже съ множество факти. Нека туккилото момче консулъ откаже, че когато братъ му II III ти-

че когато брать му II. III. ти-
чаше съ най-голѣма бѣзина за
Бургасъ, въ врѣме на съзаклятие-
то, той не е казалъ прѣдъ единъ
свой знакомъ: — Пџо ще на-
правимъ съ Българскитѣ Князъ,
не ще ли го пратимъ въ Цен-
трамна Африка? Нека откаже
Г-нъ II. III., че единъ денъ, единъ
благороденъ чужденецъ, не рус-
ситъ, муказа въ очите: — Какъ
можете да пишете подобни ра-
боти (ажки), не ви ли е страхъ
да ви неубиятъ съ каманѣ! Въ
друга страна ако и тамъ бихте

се водили както тукъ, вий не-
можехте приживѣ слиць часъ."

И все насторожили юноши из

И все пакъ ини лопи, неолагодарии, непризнатели! Най-сиромахътъ притехава по ищо си, което е свѣто за него. Най-семесиромаси, нѣмаме много свѣто, и тъ колкото и да е ини знаемъ да го цѣнимъ и желаемъ да го запазимъ. Престанете съ хулите и клевѣтите; до гдѣто тѣ съдоватъ неубодани, въ наисъ не може да съществува твърда надежда за удвореннието между двата народа приличното довѣрие, и подобаемитѣ спопенния.

Нъщо за правописанието

Правописанието ни с отъ всички ни почти признато за ведотъкмене, не доинкарano до една степень, на която трбъва да се тури за да отговари на настоящият ни литературни и търговски интереси. Разбира се, по видимому, ние се радваме на туй правописание, маркаръ да е хъде отъ неразбории и идиотизми, защото сме навикнали на него; но и да по-глъднемъ не-отблизо на работата, въ изучава-
[ето му, въ умоветъ на учащата се мла-
дъц, на малограмотните; да си представимъ
таталеските мажи, които тѣ търпятъ при из-
санието, при неразборията да се пише една
и съща дума по нѣколко начина, и въ-
дослѣ, идиотските правила на които е по-
ложено то, и вие ще да се съгласите, че не
е цѣлесъобразно, нужно е неговото постепен-
но поправление.

По природата на човѣка е, щото да обича онова иѣцо, на което се е навикналъ, което му е становало привичка да го върши. А това се отнася не само за добритѣ, но и за не-желателните понятия у хората. Име често виждаме, напр., вѣкои хора сами да признават своята иеразумни, а често вършени отъ тѣхъ работи въ иѣкое отношение, во като навикали да ги вършатъ, тѣмъ имъ е невъзможно тѣлъ лесно да ги напуснатъ, на иначъ и на пукъ на здравият разумъ. Но тия работи сѫ дѣлги и широки. Аѣтъ тукъ ще кажа само туй, че иие, бѣлгариѣтѣ, пишѣмъ по това правописание по единствената причина, че така пишемъ грамматицитетѣ ии. То добро. Но и тия последнитѣ не веднажъ и не дваждъ сѫ ни доказвали и казватъ, че еровестѣ, напримѣръ, биле като паметници въ ези-кътъ ии, и то, и тата и др. т. — нужни за да се разбираятъ по лесно ужъ думатѣ, които се изговарятъ еднакво, а изражаватъ различни понятия (миръ—міръ и пр.). Само туй пра-вило сѫ забравили, че понеже еровестѣ сѫ паметници, то, приди да ги написваме, трѣб-ва да ни подскочатъ отъ наши каранни.

ва да ги цаљуваме съ отнети калцици.
Мисля, че читателите ќе пътят нужда да имъ расправимъ тукъ, колко коли книги и колко оки мастило има исхабено, колко врѣме и пари еж распилено, колко мѫгла се е на-
вила въ мозъците — и всичко туй само за
хукура на тънъ!

Бе джанамъ умни хора сме. И памъ ни не липсуватъ филолози и грамматици. Но защо тѣхна милостъ не си обеляятъ зѣбецъ да кажатъ, да произвѣтъ нась, не филолозитъ, че нѣма по-голѣма глупость отъ тая да употребѣваме ероветъ, да пишемъ три букви (ъ, ь, ѿ) съ еднакво значениес, че ъ-то не е нищо, че най-послѣ, на единъ изинъ преимуществата се състоитъ не въ сухатъ и бездушни правила на грамматиката, а въ про-

стотата и ясността му? За какви ченери съти карикатури?

И най-богатите язаци днес, се допълват въ поправяне, както на терминологията, така и въ — ортографията, така и нашите язични, скоро дозидано до една степен въ литературата ни. За кусурите на нашия язик не е кривъ никой до сега; но за беджите да се държи това — е непростително. — Дълъг е главните гръцки на които билят нашите изиковеди щомъ искаят да ни кажат иначе по язикът. Едно, че не стават кашъл да се въмѣстяват чужди думи въ язикът ни (това ионе проповядва Д. Богоровъ) и друго, че по единъ най-простителенъ начинъ продължават да учатъ «некомпетентните» да пишатъ се по тъхному споредъ съществуващото «европско» правописание. Първата отъ тъхъ е почти премахната: новите народи тръбва да заематъ за изучаване термините на непонятните тъмъ предмети отъ други язични, както и всички други думи, които имъ линеватъ съвършено; това е неминуемо, такъв е естествениятъ ходъ на работите. Турский, ако и бъдешъ въ много отношения, въ руския язакъ сът — огъ които нашъ ще се допълня и отъ влиянието на които е неизъможно ние да се предизвикамъ, поради тяхъ да върбъ прости причини, че върбът е гляло много турски думи и ги е направило повече отъ български — това за турский — и че руската литература е, които ще ни омис очи. Дебелиятъ томове, които правятъ алтюстъ човѣшкътъ понятия, които създаватъ образованни граждани, — вие ги еще нѣмаме па и дълго върбътъ ще се манс до като търь боландистъ — до тогъзъ рускиятъ авторитетни писатели, руската педагогическа, юридическа и пр. литература, не тръбва ни минута да се отдалечава отъ нашите очи. Политиката на спиро Рушия, може да се изъяснява, но едно-членството, язика, които е тъй близъкъ на нашия — никога. Това ни се налага отъ Историята; то съ е така.

Остава втората: — да се изглади и облагороди правописанието, което споредъ скромното ми мнение, нѣма по-голями недостатъ — употребътъ на ероветъ. На ижо казано, г-да компетентните (разбираамъ същтила, като г-на Славейкова, който и въ това отношение напослѣдъкъ е далъ примѣръ на прогресивно дѣйствие. Вижте неговата брошура *Размѣщенія*, отъ 11 Май т. г.), дължни сът, тръбва да отредъжъ, щото правописанието въ да се дозиди и поизглади. Така, щото а) ероветъ въ края да ги нѣма, б) въ ерѣдата на думите да се пише само една буква за ж, — буквата ж и в) двойното щ да се пише само подъ това условие, че нѣма да го виждамъ въ никоя дума, освенъ въ ония, гдѣто то си *«не мѣни мѣстото»*; като въ: *мѣсто, лѣто, бѣдность* и пр и пр. Това не ще е осъвѣтъ една стѫшка къмъ по правилъ.

Както всѣлия въпросъ, който така решението си не отъ царелюбиви шашки и владици, а отъ хора, проникнати отъ духътъ на истината, отъ здравийтъ разумъ, въпросъ за правописанието, (който осътъ по правилъ за сега, посочен тукъ грѣшъ, имъ и другъ) не тръбва да се пренебрегне. Навсяка човѣкъ би тръбвало да се зачарви отъ ерамъ ако излѣзе та повдигне открыто възмиселенътъ мозъкъ на нѣкакъ защитница на порядъкъ и застарѣлътъ поизгладъ, по пословицата на агитъ пижъ ни казва че *«да не говоришъ дергъти ти става на коремъ»*... Мисля че она въззанийски бѣсь, които гласи, че само голѣмътъ и компетентнътъ по той, или оия въпросъ, могътъ да се произнасятъ за него, тръбва, и скоро ще да исчезне отъ българския горизонтъ. Дордете хората не туриха кракъ на авторитетните вселемурдѣйши *«лицемѣрията»*, до тогъзъ и самите съдии сът помагали за заблудженето на компетентните... Прочее, съмътъ на всѣко, от живѣто върбътъ си понятие! Много по-скоро, по-отчетливо, по цвѣтесъобразно въ гиздано би било нашето писмо, ако се отвѣтъха горѣ посочените грѣши.

Съ това си мнѣніе мисля че исказвамъ мнѣніето на мнозина отъ читателите. Дано не съмъ излагавъ.

Варна.

Д. П-въ — Гисанинъ.

ПО ЕДНО СЪДЕБНО ДѢЛО.

На 6 того бѣше назначено да се разглѣдва въ Русенския окръженъ съдъ едно дѣло, по заявлението на честнѣйшия Ив. Мѣнзовъ, бивши управителъ на митницата въ Варна за клевета противъ редактора на в. „Славянинъ“, ить тъй като дѣлото не можа да се разгледа него денъ, заподо бѣше испратено на Мировий съдъ за помирение, отъ друга страна понеже мнозина приятели ни питатъ и искаятъ да се запознаятъ съ това дѣло, то при всячко че още не е рѣшено, ние за да удовлетворимъ любопитството имъ, излагамъ го въ същностъ.

Година 1884 въ брой 51 VI год. отъ в. „Славянинъ“ въ втората уводна статия се намиратъ думите: *«Безъ съмѣление тогава, нито Варненската митница, що представя като оправителни документи, фалшиви расписки за пѣкакви си пѣца, които несъществуватъ отъ митницата, нито прѣдъ очите на самите министри единъ управителъ на митница ще злоупотреблява безнаказано съмѣни»*.

Тъзи думи са написани по поводъ на слѣдующия по онова върбътъ расказъ:

На 31 Мартъ 1882 год. г. Иванъ Мѣнзовъ като управителъ на Варненската митница, се явилъ въ Варненския Градски Общински съдъ, съ слѣдующата расписка въ ръка, написана отъ единъ писаръ въ същата митница, за да се потвърди подписа ѝ:

РАСПИСКА

За 300 лева.

Подписаніи прѣдъ Управлението на Варненската Митница триста лъва, въ правителственъ курсъ, за направата, боядисването и памѣтванието на единъ дѣрвенъ стълбъ за дигане знаме при новото Митарствено здание и за увѣрение подписвамъ.

Варна 31 Мартъ 1882 (предъ) Юсуфъ Уста.

Градския, общински съдъ въ Варна като познавачъ Юсуфъ Уста, като знае, че той има печатъ, които посъд постоянно въ кисията си, и когото полагалъ на съдска расписка, и като видѣлъ че за единъ прости стълбъ се давава 300 лева, казалъ на г. Ив. Мѣнзовъ че не може да потвърди расписката, до като Юсуфъ Уста не са яви лично.

Съдътъ малко г. Ив. Мѣнзовъ се явилъ съ едно удостовѣрение отъ съ което са удостовѣрявало, че Юсуфъ Уста е одарилъ прѣстъ си и че е получилъ парите. На това ли основание или по друго ли съображеніе, единъ отъ помощн. кмета удостовѣрилъ подписа. Обаче единъ любопитенъ отъ съдия град. съдъ, се срѣща единъ денъ съ Юсуфъ Уста и му честилиъ скоропиното уобгатяване, тъй като той получавалъ по 300 л. за единъ стълбъ. Бедния турчинъ останалъ като грѣшилъ, той откровеничко исповѣдалъ, че не е получавалъ отъ г. Мѣнзовъ пари за подобно иначе и не е давалъ расписка и той билъ готовъ да се закълне всѣкога.

До колко е истината това, ние по онова върбътъ нѣмахме причина да издирвамъ, написахме си статията, като просто загатихме за пѣкакви си фалшиви расписки издадена отъ Варненската митница. И въ г. Ив. Мѣнзовъ като е заборавилъ вижда са едно свое злоупотребление, подава заявление на Прокурора на Варненския окр. съдъ, и иска наказанието на автора на този пасажъ.

Добрѣ дошелъ честнѣйши г. Ив. Мѣнзовъ си казахме ние като се извѣстихме за това писмо заявление. Ние ище ви докажемъ, че вие сте просто откраднали 300 и словомъ триста лева изъ хазната за единъ дѣрвенъ стълбъ, който неструва повѣче отъ 60 — 70 лева. Независимо са отнесохме до единъ свой приятелъ въ Варна, съ нѣколко запитвания по тъзи работа, който ни отговаря слѣдующето:

Варна 3 Декември 1884.

Гнѣ Т. Х. Станчевъ!

Гусе.

Вашето почитаемо отъ 22 майскаго прѣжавамъ и въ отговоръ ви тия са свѣденията които можахъ да събера до днесъ:

1.) Юсуфъ Уста е въ града въ, за баща му името е Юсуфъ, той са занимава съ дюлгерликъ (мастеръ на дюлгеритъ уста баша).

2.) Дѣрвото (стълба) прѣдъ митницата е боедисано и то можи да се вуни въ постави на мястото му около за 60 — 70 лева, това ми го казва Юсуфъ Уста, който ми е приятелъ, но кой го е правилъ на вѣрно не са знае; въ началото било възложено на Юсуфъ Уста, но той като ималъ по голѣма работа отказалъ да го направи. Указва са да са го правили французи, които правиха скелета, вчера щѣхъ да отведа на палата на Князя за да са научи отъ французи по-точно, но ми са случи работа.

3.) Днесъ въ Варна помощникъ на финансово чиновникъ е Хр. Дѣчковъ, прѣдъ него е биъ И. Щеревъ, а прѣдъ него М. Радиковъ.

4.) Въ 1882 год. въ града въ е билъ капитанъ до порто, съдия който е и днесъ Апостолъ Георгиевъ.

5.) Ив. Мѣнзовъ управителя на митница та е тукъ отъ свѣршака за 80 год. или отъ началото на 81-та.

Позвинете че заключихъ да ви отговоря, защото имахъ много работа и са канехъ да отида да питамъ французи.

Отъ което става явно, че Юсуфъ Уста не е правилъ речението стълбъ, следователно, не е можалъ и да получи 300 лева за него.

Въ показанието си обаче, които е далъ Юсуфъ Уста по това дѣло подъ клѣтва прѣдъ слѣдователя въ Варна стоп, че той билъ направилъ речението стълбъ, за когото получилъ дѣр лири турски и че на расписката билъ си одарилъ печата! Отъ което показание на Юсуфъ Уста, се доказва още веднѣкъ, че расписката за 300-та лева е съвсемъ фалшиви, тъй като Юсуфъ Уста не е правилъ речението стълбъ, нито е приемалъ 300 лева, нито стълба струва 300 лева, нито расписката посъд печата на Юсуфъ Уста, когото той винаги удрилъ, когато е получавалъ пари отъ иѣзюое правительство учреждение, и слѣдователно нѣмахъ право да приемавате това на Мѣнзовъ и да го нападате по тъкъ неизвѣдани начинъ въ вѣсника си, по какъвто пишете въ първия пасажъ на антрефилето

Много хубаво г. Ив. Мѣнзовъ, че вие лѣжете си казахме ние, защото заявлението не е отъ Прокурора, а отъ васъ, подписано и запечатано отъ саморъчния ви подпись, което не ви прави честь.

Оставане да докажемъ пай-съществената часть по това дѣло, именно: дѣйствително съществува ли подобна расписка съ горното съдѣржане и да ли Варненската Митница е истегнала 300 лева изъ казначейството въ Варна?

Върху това като пораспитахме гдѣто са слѣдъвани, сдобихме са съ слѣдующето свѣдение:

„Варненската митница съ рапorta се водѣ № 259 отъ 31 Мар. 1882 г. до Министерството на финансите прѣпраща долу-изложената расписка на Юсуфъ Уста отъ 31 Мар. 1882 г. на сумма отъ 300 лева както слѣдва:

РАСПИСКА.

За лева 300.

Подписанъ приехъ отъ управлението на Варненската Митница триста лъва, въ правительственъ вурсъ, за направата, боядисването и намѣтването на единъ дѣрвенъ стълбъ за дагане знаме при новото Митарствено здание и за увѣрение подписвамъ.

(прѣсть) Юсуфъ Уста.

Варна, 31 Мартъ 1882 год

На основаване горизложеното Министерство на Финанси съ парчъ искане подъ № 1228 отъ 14 Апр. 1882 г. и съ извѣстие отъ съдящата дата и подъ съдия № открила кредитъ на Варненската Митница за гореказаната сума, името на 27 Апр. 1882 год. честнѣйши г. Иванъ Мѣнзовъ я истегна огъ Вар. ковчежничество и тури левчетата въ джоба си!

Не стига само това, тръбование да се достави и коние отъ расписката, както съществува въ Смѣтната Палата. Съ едно писмо подъ № 238 отъ 9 Мартъ 1885 год. намъ се достави отъ Смѣтната Палата речението расписка, които се памира при дѣлото въ съдъ.

Съдътъ заявлението на г. Ив. Мѣнзовъ до Прокурора въ Варна, което заявлението ние прочетохме и посъд собственния подпись на г. Ив. Мѣнзовъ, направихме една кратка забѣлѣжка въ вѣстника си, по поводъ на която е какво ни пише Г-тъму:

Варна, 26 Ноември 1884.

Уважаемъ Господине Станчевъ,

Прочетохъ антрефилето което счетохте за нуждно да обнародвате въ печиг. в. „Славянинъ“ брой 57, относително възбуждането съдѣбно присъдяване противъ редакцията на в. „Славянинъ“. Но съ удивление виждамъ, че въ това антрефилетъ изказвате иѣзюоности по възбуждането на въпроса съ дѣло.

За това, въ името на истината, изволете ми, почитаемъ господине, да ви забѣлѣжа приетелски, че не азъ, въ качество на управител на Варненската митница, възбудихъ углавно присъдяване противъ автора на статията, помѣтена въ брой 51 на вѣстника ви, по прокурорски надзоръ, на основание на съдящата Зонъ за печига, тъй като авторътъ на упоменутата статия не винаги вѣднѣкъ противъ Мѣнзовъ (?) а противъ едно правительство учреждение, и слѣдователно нѣмахъ право да приемавате това на Мѣнзовъ и да го нападате по тъкъ неизвѣдани начинъ въ вѣстника си, по какъвто пишете въ първия пасажъ на антрефилето

Много хубаво г. Ив. Мѣнзовъ, че вие лѣжете си казахме ние, защото заявлението не е отъ Прокурора, а отъ васъ, подписано и запечатано отъ саморъчния ви подпись, което не ви прави честь.

Заявлението ви е при дѣлото

и ако обичате идете си вижте подписа, да не би другъ иѣкой да ви е подпишаъ, както е подпишаъ, и Юсупъ Уста подъ расписката съ одарвание на пръстъ за преобрази-
ните отъ васъ 300 лева за е-
динъ дирекъ, който неструва по-
вече отъ 30 лева.

Не са мина много връчме съдът това и г. Мжизовъ биде исклю ченъ отъ службата, която зани маваше, тъй като той са бъши обявилъ за явънъ неприятелъ на днешното правителство и се зани мащие съ партизанство.

Слѣдъ непъжданието на г.
Мжизова, той не закъснѣ да из-
даде сълдующето поругателно

ОТВОРЕНО ПИСЬМО

Г-ну Каравелову, Министъ на Финанси-ѣ

Подкрепъ всичките настояванки усилия и
натискания за извѣстнитѣ Ваша въ превъ-
циацията съветници, състоящи отъ улични хла-
петия, авантюристи, нехранимъквици и дру-
ги такива опозорени въ обществото людие,
неможахте най-ислѣ да противостоите про-
тивъ волата на тия Ваши съпартизани. Трѣ-
баше, водю, неводю, да приклоните глава
и слѣпо да испѣлявате тѣхните месински
пращѣвки; изначе (не дай Боже!) можахте
да изгубите всѣко тѣхно ктимъ Въ съ благо-
воление, всѣка тѣхна поддържка за стоещите
ви на властта.

За да угодите на вашата съмнителенца, създава проста министерска телеграмма ме отчисляхте от занемасмата ми длъжност, безъ всичка законна прачина. Злаганици отъ партизанство и тщеславие, не взеха предъ видъ нито 8 годишното ми честно (?р.) въ безкоризнено служение по митарственото въдомство; нито привесените ми заслуги, до която ми позволяваха сияятъ, по изработване почти всички тарифи, закони и правила, по които се управляват днесъ митниците, нито яснатъ предписанията на юл. чл. 43 и 44 отъ Закона за чиновници.

Ив. Мхнзор

Не е ли това безобразие?

Слѣдътъ откритата отъ пад расписка за 300 лева, пише питам г-на Мжизовъ да ни каже: какъ е авантюристъ и опозоренъ въ обществото? Не е справедливо да се отчеленъ и въ това ли са състояло неговото честно и бъзкоризнено служение? Нехемъ то и гибело било за отечеството управлението на г. Каравалово, казва г. Мжизовъ въ ответа на мое писмо, ами заграбенъ тъмъ съ измама 300 лева, тъмъ и какво приличатъ бе г. Мжизовъ тъмъ честно и благородно управление ли еж?

и прописа, защото съ ефикациалните си телеграмми от 8 и 28 миналий месец, Юли, подъ № № 547 и 624, въз увърояхъ Министерството на Финансите че щъ пригответъ вече изясняваната гаранция, при всячко че чл. 17 отъ Закона за Митниятъ, който е приемъ отъ Народното Събрание, посъдъ гласуваннятъ *фамиозния* Законъ за гаранциите, ме освобождаваше отъ представяне подобна гаранция, тий като неиспълнявахъ въ касиерска длъжностъ въ Варненската Митница.

Но да предположим, за минута че отчествието ми е послѣдвало по непредставление нарицател. Е, добрѣ; но така нахадно ли ѝ обѣваше да послѣдните съ единъ чиновникъ, който е прослужилъ почта 8 години въ лес-

...и сгратъ иъ мѣхизовъ
отвѣтъ на вашето предложение
не прѣдъ Мировий съдия, а
провергаемъ писаното. Съда
шиенитето на дѣлата, ще ви ка-
ремъ ищо по-друго.

Тихите кули или начинът на погребението на Дарсийоните.

Бо
гат
ни
въ

ни Държавица, че стеченията на обетоятеж
ствата ѝ съзнателни чодобеъ достойници
като Васъ!

Пекате отъ чиновнициятъ гарантъ за честно служение, но Вие съ какво гъраничатъ тия държавни служители, които се намиратъ подъ непосредственния Вашъ произволъ, че не ще ги отчисляватъ отъ занимаемите имъ длъжности все така нахално и беззаконно, както и сега?

Подиръ всичко туй, позволете ми да ви кажа и това, че подъ вашето днесъ нехелито и гибелно за отечеството управление никакъ честенъ и добростъбъстенъ чиновникъ не може да служи; защото Вие не щете да имате чиновници, които си испълняватъ добросъ-

всегда служебните обявиности, а искате —
съвти орудия, които да не служат не на
Държавата а на партията ви, че били
тъ неспособни, нечестиви или развалени хора,
това ни вий малко ви растроюжва, защото
именно такива служители съ Вашъ потребни
на всъвъждѣ, както и въ министър, за да
можете трѣзъ тѣхъ да приставдвате и да
пригъбвате интересите на ония търговци,
които не съ могли и не могатъ да съчува-
ствуватъ на разрушителната ви партия, и
които за Васть не съ друго осъвѣни *излъчци*,
както ги и нарѣюхъ. Вие поставяйте по ви
соко интересите на разрушителната ви пар-
тия, отколкото тия на държавата. Това сте
Вие съ *Vashimъ*, които, за срамъ на Бъл-
гария, се наричате *радикали* — разрушатели!

мъните отдавна ви с изобличило за незор
вите ви дѣла, оставамъ съ такова къмъ
Васъ почитание, каквото сте заслужили че
само съ разрушателнътъ си дѣла и Кня-
жеството, но и съ последванътъ си предадел
съси подвизи по макаронското време.

Не е ли това безобразие?
Слѣдъ открытата отъ настѣнна расписка за 300 лева, пише питаме г-на Мжизовъ да ни каже: кой е авантюристъ и опозоренъ въ обществото? Не съправимъ съ

Въроятно е че по тая причина тѣ избѣгват твърдѣ вниманието да не мрежатъ другите елементи и за това слѣдъ смѣртъ тѣлото са постави на една отворита кула, втобче построена на високо място, гдѣто то бива избено отъ орлите. Тия отворити погребения са наречени *Тихитѣ кули*. Въ всѣка кѫща за Нарсий има място отворено въ горнинъ или спалниятъ катъ, което бива покрито съ келѣзна скра: когато се помине нѣкой членъ отъ фамилията, тѣлото му се постави на едно почило и са спушта презъ отвореното място на долнинъ катъ, гдѣто се распореждатъ съ него единъ видъ попове *Неоръ сэръ сала* или хъти хора, които приготвятъ тѣлото и го близатъ въ бѣло облекло. Преди тѣлото да изнесено изъ кѫщата, челото се назава съ единъ видъ притопено масло или ий, и кѫщното куче са пуща въ стаята, ко би кучето да приеме да лиже маслото, рисма са за добъръ знакъ за бѫдущето щастие на покойнинъ, противното е знакъ на рошостъ. Смѣртните хора втобче вѣматъ посещения съ свѣтъ и никакъ се неприносатъ въ кѫщи, защото присъствието имъ умръсение, за това тѣлото имъ са спуштали при тѣхъ, за да се избѣгне тѣхното изнане при другите въ кѫщи. Процесия нареджа, роднините на покойнинъ вѣртъ слѣдъ поповете и всичко се отправя къ *Тихитѣ кули*, на *Малабарскіотъ ирз*. При пристигането до кулатѣ, тѣлото предава на друго видъ попове, съ дѣлагици, които го възкачватъ на върхътъ на отъ петътъ кули, които избиратъ подънинъ видъ попове.

жени и дѣтца обиколени съ всѣканътъ видъ провизии. Подъ всѣки три четири дървия една особна група. Групите Българи веднага се отличаваха отъ другите. Българинътъ цѣни *кебапъ на зеленъ шинецъ*, и за това едва ли съложиха щото носеха въ рѣце, и често ги чесе пръжали да сграбратъ сухи клечки и слѣдъ малко загорѣха огњоветъ и замириса ароматчайтъ кебапъ подъ сѣнка джбова и на трѣва прѣсна и заджхнала отъ зреющъ ягодинникъ. Врѣмето бѣше прекрасно, хладенъ вѣтренъ сега съ тоги съ повѣкане, веселяющицъ отъ група на група така ходаха да се канятъ, да се черпятъ, да се шегуватъ и да измислюватъ начинъ и срѣдства за непрекъснато веселие. Въ всичкото тога врѣме музиката си испълняваше програмата. Ззикукатъ и пѣлъ тѣхъ обѣдътъ се продължи до частъ единъ. Тука вече имаше крака които петрѣха да стоятъ мирни, тукъ таме са забѣлѣжваха отдѣлни хора, да скачатъ всевъзможни хора и щомъ музиката засвири българско хоро, всички безразлично се хванаха. Хорото ни хората слѣдоваха до късно, тукъ таме се прекратяваха за втори обѣдъ и посѣдѣ пакъ подновяваха. Въ центръ предъ едно открыто място бѣше пригответъ единъ буфетъ, главната провизия на койго бѣше бира. При всичко че бирата течеше като вода, че къмъ вечерта билицицитъ, шишетата, бѫклицицитъ бѣха изпразнени, че имаше доста личности и отъ двата пола извѣредно весели, целий денъ са измиви безъ да са слуши вилю единъ безпорядъкъ. Преди да почнатъ хората комитета обиколи първо всички

Тълото са виска през едно отворено място
дуварът и са остава на една желъзна
ра. Такива има три вида, единъ видъ
представлява добри дѣла, той е за мѫжие,
та представлява добри думи, той е за
заная, а третиятъ представлява добри мисли,
е за дѣца. Тука облеклото са снѣма-
тълото и са разложена, а парцалите се
сръдят въ друга една кула, а тълото

Всичко са извърши и денът прекара въ-
селоя, порядочно, благодарение на добрите
распореждания на комитета, който уреди и
издиграва всичко. Особенният трень донесе
извън всячки ония които бяха отишви су-
тренята и ония които бяха пристигнали при
веселието през денът частът 8 1/2, вечери-

При фабриката на компанията за експло- та, така щото веселнието трая цели 12 часа.

Прѣ фабриката на компаниите за експлоатацията на жалѣзнопътната линия Русе-
на има сдао училище за дѣтцата на раби-
цищѣ при тая фабрика. Всѣка година
управлението на жалѣзницата дава едно ве-
ле на тия дѣца, вѣобице на нѣкое избра-
ниество подъ сѣка, на това веселие обикно-
вено присъствуватъ и родителите на дѣтца.
По той случай управлението отпуша осо-
бенъ трень за препъзянието на желающите
присъствовать на това веселие до избрано-
вѣто за тая цѣль. Тая година това ве-
се ся даде на дѣтцата миналийтъ понедѣлъ.
Особенъ комитетъ имаше избрани за
отовлянията, избраното мѣсто за веселие
близниятъ на единадесетъ километра
отъ тукашната станция, прави-
твѣнъ образцовъ чифликъ. Тая година
веселие взе голѣмъ размѣръ. Когато
тая година сдвамъ стотина души са взе-
участие, миналийтъ понедѣлникъ взимаха
не по-малко отъ 500 души, два-
стъ вагона можеха да събератъ охочти.
Въ брой 3,677 но в. „Новое врѣмя“
отъ 26 Май се казва: „Бургаския герой г.
Набоковъ храбро обяснилъ, че той нѣма из-
лѣзе изъ България до тогава, до гдѣто не
му обяснятъ причинитѣ за неговото аресто-
ване и не му покажатъ свидѣтелски пока-
зания, на основание на които е последовалъ
приказъ за неговото арестоване“. — Нека
се съгласъмъ съ казването на *journal de St. Peterbourg* че г. Набоковъ не е на-
правилъ покушение върху живота на И. Ви-
сочество, иъ днесъ има достовѣрни свидѣ-
телски показания отъ г. П. Ш. въ в. „Мос-
ковски Вѣдомости“, въ които се казва че г.
Набоковъ „живо и публично съ непри-
стойни думи нападалъ И. В. Князъ и
неговото правительство“, за което на ос-
нование 261 ст. отъ руския законъ „уло-
жения о наказаніяхъ“ подаежи на за-
творъ въ крѣпостъ съ лишение на нѣкоя
права и преимущества.

Защо г. Набоков като руски подданикъ на основание ст. 30 и 175 отъ същото уложение слѣдъ свирпването надъ него слѣдствие по уставовения редъ, заедно съ дѣлото не се испрати при началството на по-
тъка и прѣемства.

а тръгва на 8 ч и 20 минути и на
много срънущ образцовий чефликъ сто
всехстанъ съя вселъ товаръ. На
тъ ведната пое баирът, един восятъ
и, други торби, други бивалица, шишъ
бълници, а други се гръжха съя прѣ
истъ на варени бира. Пра входитъ на
тата бъща дигнатъ съдънъ арка, отра-
съ зелени клонища, съ назинъ на
Добре дошли на землищо. Недъ
аркъ мидаха, падъзътъ землищо,

Ето една отъ причините за гдѣто взаимните отношения между България и Россия, станаха вмѣсто дружествени и родствени, Богъ знае какви.

